

Arrest

nr. 273 116 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MUTOMBO *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 17 augustus 2021, dient op 24 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 februari 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 juli 1997 in Plet. U hebt uw middelbaar diploma behaald in Pukë. Toen u achttien jaar oud was, bent u samen met uw vader naar Italië gereisd. U hebt er uw huidige echtgenoot, A.K. (OV x.xxx.xxx; CGVS xx/xxxxx), leren kennen en drie maanden later bent u teruggekeerd naar Albanië. In juli 2016 hebt u zich opnieuw naar Italië begeven en hebt u zich bij A.K. gevestigd in het dorp San Damiano d'Asti. In augustus 2017 bent u officieel met hem gehuwd. Uw verblijf in Italië was wettelijk geregeld op basis van gezinshereniging met uw echtgenoot, die in 2005 vanuit Albanië naar Italië was gevlucht en er erkend is als vluchteling.

In september 2020 vernam uw echtgenoot van de bureaus dat onbekenden hadden gevraagd of er een Albanees in de buurt woonde. In die periode merkte uw echtgenoot ook dat hij werd gevolgd door een donkere auto met drie onbekende personen. U ging samen met uw echtgenoot klacht indienen bij de politie, maar de politie kon jullie klacht niet registreren omdat jullie niets konden zeggen over de identiteit van de personen. Uw echtgenoot vreesde dat deze onbekende personen lid waren van een familie voor wie hij in 2005 was gevlucht vanwege een probleem met bloedwraak. Ongeveer een week later besloten jullie dan ook om Italië te ontvluchten en met de auto naar België te rijden. Op 25 september 2021 diende u samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

U wilt niet terugkeren naar Italië vanwege de problemen van uw echtgenoot, doch stelt u zich wel opnieuw in Albanië te kunnen vestigen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw Albanese identiteitskaart, uw Italiaanse identiteitskaart, uw Italiaanse rijbewijs en kopieën van drie getuigenverklaringen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in België om internationale bescherming hebt verzocht vanwege de motieven van uw echtgenoot. Uw echtgenoot wilt niet terugkeren naar Albanië vanwege een probleem van bloedwraak waarvoor hij destijds in Italië is erkend als vluchteling. In Italië werd hij gevolgd door onbekenden en hij vreest dat zij iets te maken hebben met deze bloedwraak. Het verzoek van uw echtgenoot werd echter niet-ontvankelijk verklaard omdat hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet heeft weerlegd. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (CGVS, p. 3 & de door u neergelegde Italiaanse verblijfsvergunning), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht,

dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië vervolging vreest door de familie voor wie u destijds Albanië was gevlucht, moet worden opgemerkt dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U stelt dat uw oom (vaderszijde) in Albanië iemand had gedood in een caféruzie in 2001. Omdat u ook aanwezig was bij deze ruzie, vreesde u dat de familie van het slachtoffer wraak zou nemen op u. In december 2004 werd u in Albanië door onbekenden beschoten en raakte u gewond aan uw hoofd en u bent daarop in februari 2005 gevlucht naar Italië, waar u werd erkend als vluchteling.

U verklaart vervolgens dat u Italië bent ontvlucht omdat u op een bepaalde dag had gemerkt dat u werd gevolgd door onbekenden in een auto. Ook uw burens hadden in die periode gezegd dat er personen waren langsgeslagen met de vraag of er een Albanees in de buurt woonde. Twee of drie dagen daarna bent u naar België gevlucht. U vreest dat deze onbekenden gelinkt zijn aan uw probleem van bloedwraak in Albanië. U stelt echter uitdrukkelijk dat u 'absoluut geen idee' hebt wie deze personen zijn. Uw vrees blijkt bijgevolg louter hypothetisch te zijn. Bovendien hebben de personen die aan uw burens vroegen of er een Albanees in de buurt woonde, nooit uw naam genoemd. Hieruit kan zelfs niet afgeleid worden dat deze personen specifiek naar u op zoek waren. U daarenboven gevraagd of u sinds uw aankomst in Italië tot deze laatste feiten in 2020 ooit problemen hebt gehad met de familie voor wie u bloedwraak vreest, stelt u van niet en dit is evenzeer een indicatie dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt (CGVS, pp. 11-13). Bovendien dient vastgesteld dat u twee of drie jaar voor uw aankomst in België had vernomen dat een van de zonen van het slachtoffer van de caféruzie vier of vijf jaar geleden naar Italië was verhuisd maar dat u met deze persoon nooit problemen heeft gekend en is dit evenzeer een contra-indicatie voor de geloofwaardigheid van uw vrees. Bovendien dient opgemerkt dat u de naam van deze persoon niet kent, niet weet wat hij doet in Italië en met wie hij samenwoont. Evenmin weet u niet met zekerheid waar deze man zich in Italië heeft gevestigd. U stelt gehoord te hebben dat hij in Padova woont, maar u bent het niet zeker. Mocht u daadwerkelijk problemen vrezen met deze familie, dan kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om zoveel mogelijk informatie over deze persoon te verzamelen, zodat u zich bijvoorbeeld tot de Italiaanse autoriteiten zou kunnen wenden om bescherming in te roepen. Dat u dit niet heeft gedaan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van uw vrees (CGVS, pp. 10-11).

Bovendien blijkt dat u een maand na uw aankomst in België in juli 2020 nog naar Italië bent teruggekeerd om spullen op te halen. U bent toen ongeveer een maand in Italië gebleven. U verbleef een tijdje bij uw zus in Turijn en een tijdje bij een goede vriend in Parma (CGVS, p. 6). Ook deze houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Mocht u daadwerkelijk deze familie vrezen, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u niet het risico zou nemen om nog voor een maand terug te keren, temeer u reeds een veilige haven had gevonden bij uw neef in België.

Tot slot dient vastgesteld dat u, mocht er nog enig geloof kunnen worden gehecht aan uw vrees, wat echter niet het geval is, louter beperkte pogingen zou hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U stelt dat u naar de politie bent gegaan maar dat men in Italië geen klacht kan indienen tegen onbekenden. Dit blijken echter louter uw verklaringen te zijn die u niet staft met enig bewijs. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u daarna verdere stappen

hebt ondernomen om hulp of bescherming te zoeken bij de bevoegde instanties want enkele dagen later was u al vertrokken naar België (CGVS, p. 13).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopie van uw huwelijksakte, uw Italiaanse verblijfsdocument, uw Italiaanse identiteitskaart, uw Italiaanse rijbewijs en de kopie van een attest van vrijlating uit de gevangenis van Lantin hebben betrekking op elementen die hier niet worden betwist. De kopie van drie getuigenverklaringen zijn documenten die ter uwe behoeve werden opgemaakt en hebben aldus geen objectieve bewijswaarde.”

U stelt dat u uw verzoek op geen andere motieven baseert dan deze die uw echtgenoot heeft ingeroepen. U gevraagd of u naar Albanië zou kunnen terugkeren, antwoordt u dat dit geen probleem is. U hebt in Albanië nooit problemen gekend, noch met de overheid, noch met burgers. Hieruit kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze appreciatie wordt bovendien bevestigd door uw houding. Na de indiening van uw verzoek in België bent u in november 2021 voor twee weken naar Albanië teruggekeerd om op bezoek te gaan bij uw familie. Ook toen hebt u geen problemen gekend (CGVS, p. 4 & 7).

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde Italiaanse en Albanese identiteitskaarten en uw Italiaanse rijbewijs hebben betrekking op elementen die hier niet ter discussie staan en kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In de ontwikkeling van haar middel voert verzoekster voorts nog de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 10 van het EG-Verdrag aan.

Verzoekster betoogt dat zij inderdaad twee weken is teruggekeerd naar Albanië om haar ouders te bezoeken en dat het gevaar, mogelijks wraakacties, op lange termijn schuilt als “*er ter ore zou komen*” dat zij, de vrouw van K.A., zich in Albanië bevindt. Verzoekster benadrukt dat zij geenszins kan terugkeren

naar haar land van herkomst voor een langere periode en dat de bestreden beslissing tekortschiet aan de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggend verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota neer, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- arrest nr. 62 511 van 31 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (stuk 1);
- strafwetboek Kanun, §§ 593-601 (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet hoe artikel 3 van het EVRM en artikel 10 van het EG-Verdrag *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze artikelen, daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en - zij het uiterst summier - aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 22 februari 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in*

zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de *update* van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.4. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekster *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.5. Volgens haar verklaringen wil verzoekster niet terugkeren naar Italië vanwege de problemen van haar in Italië internationale bescherming genietende echtgenoot, doch zij stelt zich wel opnieuw in Albanië te kunnen vestigen.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangehaald dat verzoekster blijkens haar verklaringen in België om internationale bescherming heeft verzocht vanwege de problemen van haar echtgenoot. Haar echtgenoot wil niet terugkeren naar Albanië vanwege een probleem van bloedwraak waarvoor hij destijds in Italië is erkend als vluchteling. In Italië beweert de echtgenoot van verzoekster te zijn gevolgd door onbekenden en hij vreest dat deze onbekenden iets te maken hebben met deze bloedwraak. Het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters echtgenoot is echter niet-ontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde vrees niet geloofwaardig is en hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet heeft weerlegd. In de bestreden beslissing wordt de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek van de echtgenoot van verzoekster integraal hernomen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming op geen andere motieven baseert dan deze die door haar echtgenoot K.A., zaak gekend bij de Raad onder rolnummer RvV 272 295, werden ingeroepen, zoals in de bestreden beslissing werd aangehaald. Ze roept geen eigen andere motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook deels identiek dezelfde beslissing als aan haar echtgenoot K.A. betekend, met dien verstande en verschil dat haar echtgenoot reeds internationale bescherming geniet in Italië en dat zijn verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard.

De zaken met rolnummers RvV 272 295 en RvV 272 300 werden tijdens de terechtzitting dan ook samen opgeroepen en behandeld.

De Raad heeft bij arrest van 23 mei 2022 met nr. 273 115 het beroep van verzoeksters echtgenoot K.A. tegen de niet-ontvankelijkheid van diens verzoek om internationale bescherming verworpen.

In dit arrest wordt onder meer gemotiveerd als volgt:

“(…)

Verzoeker voert in essentie aan dat hij in Italië vervolging vreest door de familie voor wie hij in 2005 Albanië is ontvlucht.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in casu na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië vervolging vreest door de familie voor wie u destijds Albanië was gevlucht, moet worden opgemerkt dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U stelt dat uw oom (vaderszijde) in Albanië iemand had gedood in een caféruzie in 2001. Omdat u ook aanwezig was bij deze ruzie, vreesde u dat de familie van het slachtoffer wraak zou nemen op u. In december 2004 werd u in Albanië door onbekenden beschoten en raakte u gewond aan uw hoofd en u bent daarop in februari 2005 gevlucht naar Italië, waar u werd erkend als vluchteling.

U verklaart vervolgens dat u Italië bent ontvlucht omdat u op een bepaalde dag had gemerkt dat u werd gevolgd door onbekenden in een auto. Ook uw burens hadden in die periode gezegd dat er personen waren langsgekomen met de vraag of er een Albanees in de buurt woonde. Twee of drie dagen daarna bent u naar België gevlucht. U vreest dat deze onbekenden gelinkt zijn aan uw probleem van bloedwraak in Albanië. U stelt echter uitdrukkelijk dat u ‘absoluut geen idee’ hebt wie deze personen zijn. Uw vrees blijkt bijgevolg louter hypothetisch te zijn. Bovendien hebben de personen die aan uw burens vroegen of er een Albanees in de buurt woonde, nooit uw naam genoemd. Hieruit kan zelfs niet afgeleid worden dat deze personen specifiek naar u op zoek waren. U daarenboven gevraagd of u sinds uw aankomst in Italië tot deze laatste feiten in 2020 ooit problemen hebt gehad met de familie voor wie u bloedwraak vreest, stelt u van niet en dit is evenzeer een indicatie dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt (CGVS, pp. 11-13). Bovendien dient vastgesteld dat u twee of drie jaar voor uw aankomst in België had vernomen dat een van de zonen van het slachtoffer van de caféruzie vier of vijf jaar geleden naar Italië was verhuisd maar dat u met deze persoon nooit problemen heeft gekend en is dit evenzeer een contra-indicatie voor de geloofwaardigheid van uw vrees. Bovendien dient opgemerkt dat u de naam van deze persoon niet kent, niet weet wat hij doet in Italië en met wie hij samenwoont. Evenmin weet u niet met zekerheid waar deze man zich in Italië heeft gevestigd. U stelt gehoord te hebben dat hij in Padova woont, maar u bent het niet zeker. Mocht u daadwerkelijk problemen vrezen met deze familie, dan kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om zoveel mogelijk informatie over deze persoon te verzamelen, zodat u zich bijvoorbeeld tot de Italiaanse autoriteiten zou kunnen wenden om bescherming in te roepen. Dat u dit niet heeft gedaan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van uw vrees (CGVS, pp. 10-11).

Bovendien blijkt dat u een maand na uw aankomst in België in juli 2020 nog naar Italië bent teruggekeerd om spullen op te halen. U bent toen ongeveer een maand in Italië gebleven. U verbleef een tijdje bij uw zus in Turijn en een tijdje bij een goede vriend in Parma (CGVS, p. 6). Ook deze houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Mocht u daadwerkelijk deze familie vrezen, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u niet het risico zou nemen om nog voor een maand terug te keren, temeer u reeds een veilige haven had gevonden bij uw neef in België.

Tot slot dient vastgesteld dat u, mocht er nog enig geloof kunnen worden gehecht aan uw vrees, wat echter niet het geval is, louter beperkte pogingen zou hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming

te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U stelt dat u naar de politie bent gegaan maar dat men in Italië geen klacht kan indienen tegen onbekenden. Dit blijken echter louter uw verklaringen te zijn die u niet staft met enig bewijs. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u daarna verdere stappen hebt ondernomen om hulp of bescherming te zoeken bij de bevoegde instanties want enkele dagen later was u al vertrokken naar België (CGVS, p. 13)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend, uiterst summier, verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker oppert dat hij wel degelijk elementen naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat er sprake is van imminent gevaar in Italië, dat niet vergeten mag worden dat hij in zijn leven al een moordpoging heeft moeten ondergaan en dat hij daardoor samen met zijn echtgenote niets meer aan het toeval overlaat, wijst de Raad erop dat dit niet vermogt de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat de thans aangevoerde vrees louter hypothetisch en ongeloofwaardig is, te weerleggen. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij lichtzinnig over het feit gaat dat hij gezocht wordt en in Italië achtervolgd wordt door een auto, merkt de Raad op dat verzoeker in wezen niet verder komt dan te volharden in zijn verklaringen en zijn vrees, maar dat hij daarmee niet in het minst aantoonst dat de verwerende partij hier lichtzinnig over oordeelde. Integendeel, uit lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij de verklaringen van verzoeker en de aangevoerde vrees terdege en afdoende heeft onderzocht en dat hij op grond van de motieven, vervat in de bestreden beslissing, die verzoeker volledig ongemoeid laat, kon besluiten dat verzoeker de beweerdte vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de redenen voor zijn vertrek uit Italië, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

(...)"

Aangezien verzoekster, die in Italië verblijfsrecht geniet op basis van gezinshereniging, wat blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud en wat op terechtzitting wordt bevestigd, zich integraal baseert op de vluchtmotieven, zoals aangehaald door haar echtgenoot die in Italië internationale bescherming geniet, volstaan voorgaande vaststellingen om te besluiten dat zij op grond van deze motieven geen nood aan internationale bescherming aantoonst. Bovendien, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, heeft verzoekster aangegeven dat een terugkeer naar Albanië geen probleem is. Zij stelt in Albanië nooit problemen te hebben gekend, noch met de overheid, noch met burgers (administratief dossier zaak RvV 272 295, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Hieruit kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Daar komt nog bij dat verzoekster na de indiening van haar verzoek om internationale bescherming in België voor twee weken is teruggekeerd naar Albanië om haar familie te bezoeken en dat zij verklaarde toen ook geen problemen te hebben gekend (administratief dossier zaak RvV 272 295, notities persoonlijk onderhoud, p. 4 en 7). Verzoeksters *a posteriori* en niet gestaafd betoog in het verzoekschrift dat het gevaar op langere termijn en mogelijks in wraakacties schuilt en dat zij daardoor geenszins kan terugkeren naar Albanië, is niet ernstig en overigens in strijd met haar eerdere uitdrukkelijke en niet voor interpretatie vatbare verklaring dat zij nooit problemen heeft gekend en - belangrijker - dat een terugkeer naar Albanië geen probleem is. Waar ter terechtzitting wordt gesteld dat vrouwen in Albanië niet meer beschermd worden tegen bloedwraak, wijst de Raad erop dat geen nuttige informatie wordt neergelegd om deze blote bewering te staven.

De door verzoekster neergelegde documenten hebben dan weer enkel betrekking op elementen die niet ter discussie staan en die geen ander licht vermogen te werpen op bovenstaande appreciatie.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van haar advocaat en van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van

de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS